

2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze:

Czy krajowy organ administracji na podstawie prawa wspólnotowego, w szczególności art. 10 WE i zasady praktycznej skuteczności prawa wspólnotowego, jest uprawniony i zobowiązany do niestosowania przepisów krajowych uznanych przez niego za sprzeczne z prawem wspólnotowym także wtedy, gdy naruszenie prawa wspólnotowego nie jest oczywiste, a Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich nie stwierdził niezgodności danych przepisów z prawem wspólnotowym?

Skarga wniesiona w dniu 30 marca 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-174/07)

(2007/C 140/20)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: E. Traversa i M. Afonso, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Włoska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że Republika Włoska rozszerzając w drodze art. 2 ust. 44 ustawy nr 350 z dnia 24 grudnia 2003 r. (ustawy budżetowej na 2004 r.) przewidzianą w art. 8 i 9 ustawy nr 289 z dnia 27 grudnia 2002 r. (ustawy budżetowej na 2003 r.) amnestię podatkową na rok 2002 oraz przewidując w sposób wyraźny i ogólny zaniechanie ustalenia podlegających opodatkowaniu w roku podatkowym 2002 obrotów, naruszyła zobowiązania wynikające z art. 2 ust. 1 lit. a), c) i d) oraz art. 193-273 tytułu XI dyrektywy Rady 2006/112/WE⁽¹⁾ z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, które uchylają i zastępują z dniem 1 stycznia 2007 r. art. 2 i 22 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG⁽²⁾ z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku w związku z art. 10 WE;

— obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Komisja wskazuje na nałożone przez prawodawcę wspólnotowego na państwa członkowskie podwójne zobowiązanie, polegające nie tylko na przyjęciu przepisów krajowych niezbędnych w celu dokonania transpozycji szóstej dyrektywy, lecz także na przyjęciu przepisów administracyjnych, które są niezbędne w celu zapewnienia, że podatnicy opodatkowani podatkiem VAT zrealizują zobowiązania wynikające dla nich z tej dyrektywy, w szczególności obowiązek zapłaty w określonym terminie podatku związanego z osiągnięciem podlegającego opodatkowaniu obrotu. Dokonana przez ustawodawcę wspólnotowego harmonizacja podatku od wartości dodanej zostałaaby pozbawiona znaczenia oraz praktycznej skuteczności, gdyby krajowe organy podatkowe nie były zobowiązane do zapewnienia skutecznej weryfikacji i kontroli, w celu zagwarantowania wskazanego w motywie czternastym szóstej dyrektywy „pobierania podatków w ujednolicony sposób we wszystkich państwach członkowskich”.

2. Przepisy art. 8 i 9 włoskiej ustawy nr 289/2002 znacznie wykraczały poza granice przyznanego państwom członkowskim przez ustawodawcę wspólnotowego swobodnego uznania. Zamiast bowiem skorzystać z owego swobodnego uznania w celu zapewnienia skutecznej kontroli, państwo włoskie w drodze rzeczony ustawy przewidziało w sposób ogólny zaniechanie poboru podatku bez ograniczeń, w sposób uniemożliwiający przeprowadzanie weryfikacji i kontroli w zakresie podatku od wartości dodanej. W wyniku tego państwo włoskie naruszyło przepis art. 22 szóstej dyrektywy, a tym samym określony w art. 2 ogólny obowiązek opodatkowania podatkiem od wartości dodanej wszelkiego podlegającego opodatkowaniu obrotu. Prawodawca włoski umożliwił wszystkim podlegającym jego władztwu podatkowemu podatnikom podatku od wartości dodanej zupełne uniknięcie ewentualnych kontroli podatkowych w odniesieniu do kilku lat podatkowych. Podatnik może skorzystać z tego znaczącego przywileju na podstawie dokonania zapłaty zryczałtowanej kwoty, która nie jest związana z podatkiem od wartości dodanej, który byłby należny w związku z wartością dokonanych przez podatnika dostaw lub świadczonych przez niego usług w danym roku podatkowym.

3. To radykalne „rozdzielenie” zobowiązania obliczonego na podstawie ogólnych przepisów dotyczących podatku od wartości dodanej oraz kwot podlegających zapłacie w związku z „condono tombale” (umorzeniem) w szczególności wyraźny sposób jest widoczne w przypadku gdy podatnik w ogóle nie złożył deklaracji podatkowej. Podatnik będący osobą fizyczną może dokonać stosownego rozliczenia dokonując wpłaty 1 500 EUR, a podatnik będący osobą prawną dokonując wpłaty 3 000 EUR za każdy rok podatkowy. Również w przypadku „condono tombale”, wiążącego się ze złożeniem dodatkowego wyjaśnienia, nie występuje żaden związek z podstawą opodatkowania związaną z osiągniętym (lecz nie zadeklarowanym) obrotem. Kwota podlegająca zapłacie przez podatnika, który chciałby skorzystać z przywileju umorzenia, obliczana jest jako wartość procentowa (2 %) podatku od wartości dodanej, który podlegałby zapłacie od dokonanych dostaw lub świadczonych usług w danym roku podatkowym (lub podatku od wartości dodanej nienależnie odliczonego w tym samym roku podatkowym, związanego z nabytymi towarami lub usługami).

4. Rzeczone zrezygnowanie z góry i w sposób ogólny z jakiegokolwiek kontroli może spowodować znaczące zakłócenia w prawidłowym funkcjonowaniu wspólnego systemu podatku od wartości dodanej. W szczególności narusza ono zasadę neutralności podatkowej, która zakazuje odmiennego traktowania w zakresie poboru podatku od wartości dodanej podmiotów gospodarczych, które osiągają takie same obroty. Każde odstępstwo od zasady skutecznego stosowania i pobierania podatku od wartości dodanej jest bowiem równoznaczne z istotną niekorzystną sytuacją dla przedsiębiorstw włoskich oraz przedsiębiorstw z innych państw członkowskich, które podlegają ogólnym przepisom o podatku od wartości dodanej. Odstępstwo takie stanowi ponadto poważne naruszenie określonej w motywie czwartym szóstej dyrektywy zasady „uczciwej konkurencji” na wspólnym rynku.

⁽¹⁾ Dz. U. L 347, str. 1.

⁽²⁾ Dz. U. L 145, str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 4 kwietnia 2007 r. — SAVA i C. Srl, SIEME Srl, GRADED SpA przeciwko Mostra d'Oltremare SpA i in.

(Sprawa C-194/07)

(2007/C 140/21)

Język postępowania: włoski

Sąd krajowy

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: SAVA i C. Srl, SIEME Srl, GRADED SpA.

Strona pozwana: Mostra d'Oltremare SpA i in.

Pytania prejudycjalne

Czy art. 1 dyrektywy Rady 89/665/EWG ⁽¹⁾ z dnia 21 grudnia 1989 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do stosowania procedur odwoławczych w zakresie udzielania zamówień publicznych na dostawy i roboty budowlane, w wersji zmienionej przez dyrektywę Rady 92/50/EWG ⁽²⁾ z dnia 18 czerwca 1992 r. odnoszącą się do koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na usługi należy rozumieć w ten sposób,

iż sprzeciwia się on temu, aby zgodnie z prawem krajowym odwołanie od decyzji udzielenia zamówienia mogło zostać wniesione indywidualnie przez zaledwie jednego z członków stowarzyszenia ad hoc nieposiadającego osobowości prawnej, które to stowarzyszenie jako takie uczestniczyło w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego i które nie uzyskało owego zamówienia

⁽¹⁾ Dz.U. L 395, str. 33

⁽²⁾ Dz.U. L 209, str. 1

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (piąta izba) wydanego w dniu 6 lutego 2007 r. w sprawie T-23/03 C.A. S. SpA przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesione w dniu 16 kwietnia 2007 r. przez C.A.S. SpA

(Sprawa C-204/07 P)

(2007/C 140/22)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: C.A.S. SpA (przedstawiciel: D. Ehle, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 6 lutego 2007 r. w sprawie T-23/03 ⁽¹⁾;
- uwzględnienie żądań wysuniętych w postępowaniu w pierwszej instancji; ewentualnie przekazanie sprawy Sądowi Pierwszej Instancji w celu rozstrzygnięcia sprawy co do istoty;
- uwzględnienie wniosków w przedmiocie środków organizacji postępowania, przedstawionych przez wnoszącą odwołanie w pismach z dnia 28 stycznia 2003 r., 4 sierpnia 2003 r. i 11 sierpnia 2003 r.;
- obciążenie pozwanej w postępowaniu w pierwszej instancji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu swojego odwołania wnosząca odwołanie podnosi dziewięć zarzutów, w oparciu o które uważa ona sporny wyrok za błędny: